

HỒI THỨ BẢY MƯỜI TƯ TÌNH DUYÊN MỐI CỦA TUỔI TRẺ

Nhắc lại, sau khi dùng "lan hoa phát huyết thủ" hạ được Lý Mạc Thu ở bên mé rừng rôi, Hoàng Dung tìm kiếm khắp cả chẳng thấy Quách Tường đâu, nàng lo lắng vô cùng. Hoàng Dung trở ra ngoài rừng, quát hỏi Lý Mạc Thu:

- Nhà ngươi muốn gì, đã giấu con ta ở đâu?

Lý Mạc Thu lấy làm lạ:

- Ủa! Tiểu cô nương không có trong rào gai sao?

Hoàng Dung đau xót đến sa nước mắt, lắc đầu nói:

- Mất rồi!

Lý Mạc Thu đã nuôi nấng bông ả Quách Tường nhiều ngày, dầu nàng là một kẻ thích giết người, cũng rất yêu mến nó. Bỗng nghe nói nó mất tích cảm thấy xót xa trong dạ, nàng buột miệng nói:

- Tội nghiệp quá! Giờ biết đâu mà tìm nó đây?

Lý Mạc Thu suy nghĩ một lát, rồi bỗng mừng rỡ:

- Thôi đúng rồi! Dương Qua đã ẵm nó đấy! Đúng rồi !

Hoàng Dung chưa kịp nói gì, nàng đã tiếp:

- Nếu lọt vào tay Dương Qua thì không ngại gì chỉ sợ lâu thầy chùa Pháp Vương cướp đi thôi.

Hoàng Dung nói:

- Thế nghĩa là sao?

Lý Mạc Thu kể lại cho Hoàng Dung nghe, chỉ vì nàng cùng Dương Qua đều yêu mến đứa bé, nên họ đã giành nhau nuôi nấng. Hoàng Dung sực thấy cảm động, bèn thò tay giải huyết cho Lý Mạc Thu. Nhưng nàng lại điểm vào huyết "Toàn cơ" trên ngực của y. Như thế dù đi đứng cử động như thường, nhưng trong thời gian mười hai tiếng đồng hồ, Lý Mạc Thu không thể nào dụng võ được. Bà ta gượng cười đứng lên, dùng phát trần phủ sạch cát bụi trên mình, nói:

- Dương Qua rất trù mến con bé này, chắc chắc y không nỡ hại nó đâu, cũng vì thế mà tôi cứ ngỡ là con gái của hắn.

Nhưng trong trí Hoàng Dung lại nghĩ đến một việc khác. Nàng tưởng tượng lúc ấy Dương Qua đang bất chấp nguy hiểm liều thân ác chiến với Lý Mạc Thu và Kim Luân Pháp Vương đối lòng bảo vệ cho Quách Tường. Nàng hối hận nghĩ lại mình, và Quách Phù hiểu lầm, đến nỗi Quách Phù chặt một cánh tay của nó. Nàng thấy mình có lỗi nhiều

quá, tự oán trách:

- Ôi! Nghĩ thật trở trêu! Dương Qua đã cứu anh Tĩnh, cứu mình, cứu con Phù, bây giờ lại cứu con Tường, thế là cả nhà mình được người ta cứu hết cả... Nhưng mình lại hẹp hòi, đoán lầm lòng bao la của người. Cứ bị mặc cảm cha nào con nấy, lâu nay cả gia đình mình cứ ngờ nó...

Lý Mạc Thu thấy Hoàng Dung khóc, nước mắt rơi lả tả, cứ ngỡ là vì lo lắng cho sự an nguy của con gái, nên buông lời khuyên giải:

- Quách phu nhân! Lệnh ái chỉ mới sanh được có một tháng mà đã chịu biết bao nhiêu dông tố phũ phàng. Nhưng bà chớ lo, nó không bị mất một sợi tóc đâu. Nhờ trời phù cho nó được một hình hài khả ái, dầu kẻ giết người không chớp mắt như tôi, cũng thấy thương yêu nó vô cùng. Như thế đủ biết nó có một phước mạng gặp dữ hóa lành. Vậy bà cứ yên lòng, chúng ta lên đường đi tìm nó.

Hoàng Dung thấy Lý Mạc Thu nói rất phải, đưa tay áo lau ngấn lệ. Nàng tự nguyện thâm:

- Lấy thành tín làm đầu mới là phải lý. Mình quyết đầu sau này người có phụ mình, mình cũng không bao giờ ngược đãi lại.

Nghĩ đoạn, Hoàng Dung đưa tay giải huyệt "Toàn cơ" cho Lý Mạc Thu. Nàng nói:

- Đạo cô chịu cùng đi với tôi tìm Tiểu Long Nữ thật là may mắn biết bao! Song nếu đạo cô có bận việc khác thì thôi vậy. Xin chào bà, chúng ta chia tay.

Lý Mạc Thu vội nói:

- Không! Chẳng có việc chi cả! Nếu có cũng không bằng việc đi tìm con bé. Bà hãy đứng đợi tôi một chút!

Nói rồi Mạc Thu cất bước chui vào một bóng cây to, mở trối con beo, vỗ nhẹ trên mình nó một cái rồi nói:

- Trả tự do lại cho mày đó!

Con beo găm lên một tiếng, phóng vọt vào rừng cây mất dạng. Hoàng Dung lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Con beo này dùng làm gì thế?

Lý Mạc Thu cười nói:

- Nó là chị vú của lệnh ái đó!

Hoàng Dung gượng cười nói mông lung:

- Tội nghiệp thật?

Hai người trở về thị trấn, chẳng thấy chi lạ cả. Quách Phù đứng bồn chồn ở đầu làng đang trông ngóng. Nàng thấy mẹ về tới, chạy lại đón:

- Mẹ! Em con bị...

Nói đến đó, Quách Phù mới nhìn rõ người đi theo sau mẹ mình lại chính là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Thu, thì giật mình cả kinh. Nàng đã thường nghe anh em họ Võ nhắc tới mối thù giết mẹ và nàng cũng có đấu qua với Lý Mạc Thu rồi. Nên nàng cứ đinh ninh bà ta là một người độc ác nhất đời.

Hoàng Dung hiểu được tâm trạng con, liền nói:

- Lý đạo trưởng giúp mẹ đi tìm em con đó. Con nói em con bị gì hở?

Quách Phù nhìn Lý Mạc Thu một cái rồi nói:

- Em con bị Dương Qua ẵm đi mất rồi, hắn còn cướp mất con Tiểu hồng mã của con nữa. Má xem thanh kiếm này!

Nói rồi nàng giơ thanh kiếm cong lên, tiếp:

- Hắn đã dùng tay áo bên cánh tay mặt phất một cái, thì thanh kiếm của con cong queo như vậy!

Lý Mạc Thu và Hoàng Dung đều kinh ngạc:

- Dùng tay áo?

Quách Phù gật đầu:

- Vâng! Con không ngờ hắn lại biết yêu pháp tà ma.

Hoàng Dung và Lý Mạc Thu nhìn nhau một cái. Cả hai đều hãi kinh:

- Vì Quách Phù còn ít tuổi, lại ít giao dịch giang hồ, nên tưởng rằng Dương Qua biết yêu phép, còn đối với những tay từng trải lịch lãm như Hoàng Dung và Lý Mạc Thu làm sao nghĩ quấy thế được, dĩ nhiên họ dư biết một kẻ khi luyện nội công đến mức thượng thừa thì có thể dùng một giải lụa làm gậy, hay chỉ dùng một cánh tay áo cũng đủ lợi hại và thủ thắng. Nhưng điều làm cho họ ngạc nhiên là bởi dẫu gặp quái nhân võ nghệ tuyệt trần, và với một thiên tư đỉnh đạc, ít nhất cũng phải tập luyện suốt ba, bốn năm ròng rã mới thành công được. Thế mà Dương Qua tuổi hầy còn trẻ, làm sao đạt đến mức ấy được?

Hoàng Dung nghe con nói Quách Tường bị ẵm đi, tuy có lo, nhưng cũng hơi yên lòng. Còn Lý Mạc Thu thâm nghĩ:

- Công phu của hắn đạt được mức ấy, ắt là nhờ có Ngọc Nữ tâm kinh của sư phụ mình. Bây giờ có Quách phu nhân cùng tiếp sức, mình giúp bà đoạt con gái về, ắt bà phải giúp mình đoạt lấy "Tâm kinh". Sư muội mình tuy được sư phụ cung yêu nhưng nó đã phạm qui luật của môn phái nhiều lần, hơn nữa phép "Ngọc Nữ tâm kinh" đâu có thể lọt vào tay của con trai được?

Nghĩ đến đây, Lý Mạc Thu thấy mình đủ lý lẽ lấy về. Hoàng Dung hỏi rõ Quách Phù, Dương Qua đi về hướng nào, rồi nói:

- Phù nhi, con không cần trở về đảo Đào Hoa nữa. Hãy cùng mẹ đi tìm Dương đại ca.

Quách Phù reo lên:

- Vâng! Vâng!

Hoàng Dung nghiêm nghị nói:

- Khi gặp Dương Qua, con phải thành khẩn tạ tội nhé ! Dầu Dương đại ca có làm sao cũng không được cãi lại đó!

Quách Phù không phục, nói:

- Thừa mẹ như thế để làm gì? Y đã cướp em gái của con đi mà.

Hoàng Dung kể sơ những lời Lý Mạc Thu đã nói khi nãy, rồi bảo:

- Nếu y có lòng tà thì em con đâu có thể sống đến ngày nay. Và lại lúc đấu với con, nếu y không nương, phát tay áo vào kiếm mà quật vào óc con thì thử hỏi giờ này con có còn đứng đây kêu má được không?

Quách Phù nghe mẹ nói vậy, rùng mình nghĩ:

- Chẳng lẽ y đã nói tay thật ư?

Nhưng bản tính đã được mẹ chiều chuộng từ lúc bé quen, nên nàng vẫn cứng cổ:

- Y bỗng em con về phương Bắc, chắc là đi Tuyết tình cốc rồi!

Hoàng Dung lắc đầu, nói:

- Không đâu, có lẽ y đi Chung nam sơn.

Quách Phù khẽ nhún vai, nói:

- Mẹ cứ bênh y mãi! Nếu y có ý giúp đỡ tại sao lại ãm em con đi Chung nam sơn làm gì?

Hoàng Dung buồn buồn:

- Con đã sống chung với Dương đại ca từ khi nhỏ sao chẳng hiểu tí gì tính nết của nó! Vốn nó sẵn tính kiêu ngạo, chẳng biết phục một ai. Bỗng nhiên bị con chặt mất một cánh tay, trở về trả thù thì chẳng nổi, mà bỏ qua thì bực tức. Do đó mới bỗng em con đi để mình lo lắng hãi sợ cho hả

giận, lúc nào nguội ắt nó sẽ mang trả. Con đã hiểu chưa? Chỉ tại con mà nó đánh cắp em con, nó thực hành cho con xem đó!

Hoàng Dung thật là một người thông minh, mới nghe qua những lời của Lý Mạc Thu, đã đoán đúng tâm trạng của Dương Qua không sai một ý nào. Quách Phù nghe mẹ nói chỉ biết câm miệng không biết trả lời sao.

Hoàng Dung trở lại tiệm cơm khi nãy, mượn giấy bút, thảo một bức thư ngắn, trao

hai lạng bạc nhờ một tên phỏ ky trong tiệm mang tới thành Tương Dương cho Quách Tĩnh. Xong bà mua ba con ngựa, cùng nhau tiến về hướng Chung nam Sơn. Quách Phù chẳng ưa Lý Mạc Thu, dọc đường rất ít nói chuyện với bà ta. Cự chẳng đã lắm mới nói ít tiếng, thần sắc nàng vẫn không thay đổi. Ba người cứ ngày đi đêm nghỉ, suốt khoảng đường dài chẳng có việc gì xảy ra. Chiều hôm ấy là ba người đang ruổi ngựa, bỗng nhiên thấy trước mặt có một người cỡi ngựa như bay chạy đến. Quách Phù reo lớn:

- Tiểu hồng mã! Tiểu hồng mã của tôi.

Tiếng reo chưa dứt, con Tiểu hồng mã đã đến trước mặt mọi người. Hồng mã nhận ra chủ, liền dừng lại, cuốn vó xuống mặt đường, cất đầu lên hí vang mừng rỡ. Quách Phù nhìn người ngồi trên mình ngựa, té ra là Hoàng Nhan Bình, thiếu nữ sắc phục đen, người khi xưa đã cùng nàng chiến đấu với Lý Mạc Thu. Nhìn thấy Hoàng Nhan Bình tóc tai rối bù, sắc mặt nhợt nhạt bơ phờ, Quách Phù hỏi:

- Chị Hoàng Nhan! Chị làm sao thế?

Hoàng Nhan Bình trở vội về phía sau, nói:

- Mau... hãy mau...

Nói chưa dứt, bỗng nhiên nàng ngã chúi xuống ngựa. Quách Phù kinh hãi vội đưa tay đỡ lên, thì nàng đã ngất lịm. Lại thấy vai nàng máu tươi tuôn đầm đìa. Một vết thương rách tét khá sâu. Quách Phù vội lấy thuốc Kim Hương rịt cho nàng, xong xé vạt áo băng bó lại, rồi nói:

- Mẹ à! Đây là chị Hoàng Nhan Bình.

Nói xong đưa mắt nhìn Lý Mạc Thu một cái. Hoàng Dung hướng về phía trước, nói:

- Nàng cưỡi Hãn huyết bảo mã chạy, dám chắc không có ngựa nào theo kịp như thế nàng chỉ phía sau chắc là có việc gì, chúng ta phải đi nhanh lên xem. Hoàng Dung bèn bảo Quách Phù bồng Hoàng Nhan Bình ngồi lên mình ngựa, rồi căn dặn:

- Ngựa này chạy quá nhanh, con không được qua mặt mẹ, hãy ghi nhớ lấy? Quách Phù hỏi:

- Sao thế?

Hoàng Dung đáp:

- Phía trước có việc nguy hiểm! Sao con chẳng hiểu gì cả?

Nói rồi quay về phía Lý Mạc Thu ngoắt một cái hai người nhảy tót xuống ngựa, giờ khinh công chạy về hướng Bắc. Chạy một lúc mới mấy dặm, hai người nghe tiếng binh khí va chạm nhau chan chát từ bên sườn núi vọng lại. Hoàng Dung và Lý Mạc Thu gia tăng tốc lực vượt qua mấy sườn núi. Thấy phía trước trên khoảng đất trống có năm người đang giao chiến kịch liệt với nhau. Trong số đó có hai anh em họ Võ cùng một trai một

gái, tuổi hã còn nhỏ. Hoàng Dung chẳng biết là ai. Cả bốn người hợp sức chống đối với người đàn ông trung niên. Tuy bốn người đánh một, nhưng phải nói họ chống trả để che chở lấy thân thì đúng hơn. Anh em họ Võ đều đã bị thương, chỉ còn một mình thiếu niên tung hoành thanh kiếm như vũ bão chống đỡ hết một nửa đòn đánh của đối phương. Bên khoảng đất trống có một người râu ria lồm xồm im lìm, máu me be bết chính là Võ Tam Thông.

Hoàng Dung thấy vị trung niên, hai tay sử dụng hai khí giới khác nhau cùng một lúc tả xông hữu đột thì cả kinh. Một tay chàng múa loang loáng thanh đại đao vàng ánh, còn tay kia cầm thanh kiếm đen ngòm đâm chém vun vút. Thanh kiếm vừa dài vừa nhỏ, những chiêu thế xuất ra đều biến ảo khôn lường, thật hiếm thấy trên đời. Hoàng Dung nghĩ nếu mình không giúp, ắt hai anh em họ Võ khó toàn mạng, bèn nói với Lý Mạc Thu:

- Hai thiếu niên kia là đồ đệ của tôi.

Lý Mạc Thu mỉm cười chua chát, nghĩ thâm:

- Mẹ của chúng bị ta giết, sao ta lại không biết...

Bà ta thấy kẻ ấy võ công quá cao siêu, song chưa hề nghe trong giang hồ ai nhắc tới, lòng kinh dị, mỉm cười nói:

- Nào! Chúng ta vào cùng một lúc!

Lý Mạc Thu rút phát trần ra, nhảy vút đến tung cây phát trần vun vút kiếm tỏa hắc kiếm. Trong lúc đó Hoàng Dung cũng lẹ làng rút cây côn đánh chó, múa vù vù như vũ bão tấn công tay cầm đao của người trung niên. Kẻ tả người hữu cùng tấn công quyết liệt, hợp sức cùng bốn người vây quanh công phá liên hồi.

Người trung niên ấy chính là Công Tôn Chỉ, chủ nhân của Tuyệt tình cốc, ông ta đang hỗn đấu với bọn họ Võ, bỗng thấy có thêm hai thiếu phụ đẹp mê hồn tấn công, lòng hơi rung động, chỉ nghe Lý Mạc Thu kêu lên:

- Một!

Phát trần vung ra một thế, lại kêu:

- Hai!

Lý Mạc Thu ngấm ngầm đo sức mình với Hoàng Dung xem ai đánh rơi khí giới của địch trước. Nhưng bà không ngờ, đã đếm đến tiếng thứ mười mà Công Tôn Chỉ, chủ nhân Tuyệt tình cốc vẫn ung dung công thủ, không hề tỏ ra lúng túng gì cả. Thiếu niên cầm kiếm thấy có kẻ trợ lực bỗng trở nên hăng hái, lách mình ra, nhắm sau lưng Công Tôn Chỉ xuất liên tiếp ba thế kiếm ác liệt trầm hùng.

Công Tôn Chỉ không còn rảnh tay để đỡ, vội tung mình lên cao, nhảy về phía trước, tay đao tay kiếm vẫn loang loáng bao bọc lấy thân, ông ta tự biết đấu cách này thì không lợi cho mình, bèn nhảy xa hơn trượng, quắc mắt nhìn Hoàng Dung và Lý Mạc Thu, toan

tung mình tới tấn công.

Hoàng Dung và Lý Mạc Thu đều gồm tài đối phương, không ai giám khinh địch. Thoáng thấy Công Tôn chỉ toan tấn công, cả hai đều đưa binh khí lên thủ thế, nào ngờ bất thành linh Công Tôn Chỉ nhảy ngược về phía sau, chạy bay biến lên sườn đồi. Hoàng Dung và Lý Mạc Thu nhìn nhau mỉm cười lòng đều nghĩ:

- Võ công của hắn rất lợi hại, nếu đơn độc đấu với hắn e nguy, vì mình chẳng phải địch thủ của hắn.

Hai anh em họ Võ ôm vết thương đẫm máu, tiến đến ra mắt sư mẫu. Vừa đứng lên, đã trợn mắt nhìn chòng chọc Lý Mạc Thu.

Thấy thế Hoàng Dung nói:

- Bây giờ tạm gác qua việc cũ. Vết thương của hai con có nặng không? Còn hai vị này là ai? ấy chết! Nguy rồi! Lý đạo trưởng hãy theo tôi!

Nói xong, bèn chạy trở về đường cũ. Lý Mạc Thu lạ lùng chẳng biết bà có việc gì cũng vội đuổi theo, nói:

- Việc chi thế?

Hoàng Dung phi vun vút nói:

- Phù nhi, Phù nhi sẽ đụng đầu với người ấy!

Hai người đề khí đuổi theo ráo riết, nhưng Công Tôn Chỉ chạy quá nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã xa hơn một dặm. Hoàng Dung và Lý Mạc Thu vượt đến đỉnh đồi thì công Tôn Chỉ đã đến chân đồi. Hoàng Dung thấy Quách Phù đang đỡ Hoàng Nhan Bình ngồi trên mình ngựa. Tiểu hồng mã từ từ tiến lên đồi. Nàng lo âu, vội la lớn:

- Phù nhi? Hãy cẩn thận!

Tiếng kêu chưa dứt, Công Tôn Chỉ đã lẹ làng phốc lên mình ngựa mới đưa tay ra đã kiếm chế được Quách Phù, kể đó hắn kéo dây cương, toan gò Tiểu hồng mã quay đầu lại. Hoàng Dung quỳnh lên, vội vã chu môi huýt dài một tiếng bảo Hồng mã chạy trở lên. Hồng mã quả là thần vật, nghe tiếng huýt của chủ liền cất vó phi vội lên đồi. Công Tôn Chỉ giật mình, hãi kinh nghĩ:

- Quái! Sao hôm nay xui xẻo thế! Cả con vật cũng không sai khiến nổi ư?

Ông bực tức, dùng sức gò mạnh dây cương, hồng mã mất trấn dụng đứng hí vang. Công Tôn Chỉ buộc hồng mã quay đầu chạy về phía Nam, nhưng nó đá chân trở vô lùi từng bước lên đồi.

Hoàng Dung mừng rỡ, chạy tới. Công Tôn Chỉ thấy Hoàng Dung và Lý Mạc Thu sắp đến, mà Hồng mã vẫn cứ quật cường, bèn tra binh khí vào vỏ, một tay kẹp Quách Phù, một tay kẹp Hoàng Nhan Bình nhảy vèo xuống ngựa mà chạy. Khinh công của Tôn Chỉ rất cao, mỗi tay phải kẹp một người mà vẫn chạy như bay, không hề thấy trở ngại.

Nhưng kinh công của Hoàng Dung và Lý Mạc Thu cũng rất cao diệu, không bao lâu đã đuổi kịp, chỉ còn cách chừng mười bước. Công Tôn Chỉ dừng chân, quay mình lại cười nói:

- Tôi chỉ khẽ ra sức một chút, hai cô bé đẹp như mộng này có thể sống được nữa chăng?

Hoành Dung dừng chân, hỏi:

- Ngài là ai? Chúng ta chẳng quen biết, chẳng thù oán cố sao bắt con gái tôi?

Công Tôn Chỉ đắc chí nói:

- Đây là con gái bà? Té ra bà là Hoàng Nhan phu nhân sao?

Hoàng Dung trở Quách Phù nói:

- Đứa này mới con của tôi!

Công Tôn Chỉ liếc Quách Phù, rồi nhìn Hoàng Dung một cái, cười hề hề:

- Cả mẹ cả con đều tuyệt đẹp cả! đẹp! đẹp thật!

Hoàng Dung giận run lên, muốn đập Công Tôn Chỉ một gậy cho rồi đời. Song phải mím môi nén giận, vừa định nói. Bỗng "vèo, vèo" hai tiếng phát lên từ phía sau, hai mũi tên từ bên trái bay xốt qua găm thẳng vào mặt Công Tôn Chỉ. Sức mạnh của hai mũi tên thật là kinh khủng, tiếng xé gió vun vút. Hoàng Dung mừng rỡ suýt la lên, tưởng Quách Tĩnh đã đến, vì với công lực bắn tên ấy, ngoài chồng bà là Quách Tĩnh ra, bà chưa hề thấy một người thứ hai bao giờ.

Công Tôn Chỉ đâu phải kẻ tầm thường, vừa thấy tên bay tới, miệng đã há ra, cắn chặt lấy đầu mũi tên thứ nhất, kế đó nghiêng đầu qua, dùng cán tên đang ngậm đánh bật mũi tên thứ hai.

Hoàng Dung cùng Lý Mạc Thu thấy thế cũng khiếp thâm võ công của Công Tôn Chỉ. Hai người không thể ngờ hẳn có thể ung dung cắn né một cách quá dễ dàng. Hoàng Dung nghĩ thầm:

- Nếu tên đó do anh Quách Tĩnh bắn ra, hẳn há miệng cắn như thế là nguy to rồi. Kế đó chỉ nghe những tiếng "vèo vèo" không ngớt vang lên, liên tiếp tám mũi tên, mũi nào cũng nhắm ngay mặt Công Tôn Chỉ bắn tới. Công Tôn Chỉ rối loạn, vội buông hai người xuống, rút kiếm ra gạt tên. Hoàng Dung và Lý Mạc Thu chồm tới toan cứu hai cô gái. Bỗng thấy một chiếc bóng xám lăn tới ôm lấy Quách Phù rồi lăn về lẽ đường, toan trở mình đứng dậy. Công Tôn Chỉ chưa kịp rút đao ra, liền giáng một chưởng xuống đầu người ấy. Người áo xám đang nằm dưới đất trở bàn tay lên đỡ, một tiếng "ầm" vang dội, bụi đất bay mù mịt. Công Tôn Chỉ kêu lên:

- Hay! Khá lắm!

Kế đó ông ta bèn vận sức đẩy mạnh một chưởng thứ hai vô cùng ác liệt. Người áo

xám đang lâm nguy, chưa kịp trở tay thì lẹ như chớp, cây côn đánh chó của Hoàng Dung vút đến đón đỡ ngón đòn ác nghiệt kia. Công Tôn Chỉ thấy bốn bề đều bị địch vây đánh, tự biết khó thắng được, ha hả cười dài, lùi lại mấy bước, quay mình tháo chạy. Người ấm Quách Phù đứng phắt dậy? Vội buông nàng ra. Hoàng Dung thấy lưng y đeo một cánh cung lớn, thân cao vai rộng, chính là người thiếu niên sử kiếm lúc nãy. Mười một mũi tên cũng do y bắn ra.

Quách Phù tuy bị Công Tôn Chỉ kiềm chế, nhưng không bị thương, nàng nói:

- Tưởng ai, té ra lại là Gia luật đại ca, cảm ơn anh đã cứu mạng em.

Nói rồi nét mặt đỏ bừng, bẽn lễn. Bây giờ Võ Tu Văn mới cùng một thiếu nữ khác đuổi tới, chỉ còn Võ Đôn Nho ở lại săn sóc cho cha. Đúng ra Võ Tu Văn phải đứng ra giới thiệu hai bên. Nhưng lòng đầy oán hận, chàng long đoi mắt giận dữ nhìn Lý Mạc Thu, quên cả mọi việc bên mình. Hoàng Dung gọi liên hai tiếng mà chàng đứng đó như không hay biết gì cả.

Quách Phù trở người thiếu niên cứu nàng khi nãy, nói với Hoàng Dung:

- Thưa má, đây là Gia Luật Tề đại ca.

Rồi nàng chỉ cô gái mới đến:

- Còn đây là chị Gia Luật Yên, em của Tề đại ca.

Hoàng Dung buột miệng khen:

- Công phu hai cháu giỏi quá!

Anh em Gia Luật bước vội đến làm lễ:

- Dạ, không dám!

Lý Mạc Thu thì đứng ngoài xa, đưa mắt thong thả ngắm nhìn phong cảnh núi rừng, chẳng cần để ý đến việc của ai.

Hoàng Dung nói:

- Xem võ công cả hai cháu đều thuộc phái Toàn Chân, nhưng chẳng biết hai cháu là học trò của ai trong Toàn Chân thất tử?

Hoàng Dung thấy võ công của Gia Luật Tề khá xuất sắc, trong lớp thiếu niên như Tề, ngoài Dương Qua ra, có thể không còn ai nữa. Như vậy Gia Luật Tề chắc không phải thuộc hạng đệ tử đời thứ tư của phái Toàn Chân.

Gia Luật Yên nói:

- Cháu được anh cháu chỉ lại.

Hoàng Dung khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn Gia Luật Tề như dò hỏi. Chàng ngập ngừng, nói:

- Trường bối có lòng hỏi đến, cháu chẳng dám chối từ, nhưng.. ngặt vì sư phụ cháu

đã dạy là không được tiết lộ tên người cho ai biết, nên cháu xin Quách phu nhân miễn trách!

Hoàng Dung lấy làm ngạc nhiên nghĩ:

- Toàn chân thật tử thật rắc rối. Bày vẽ ra cái luật cổ quái này làm gì? Trông Gia Luật Tề khôi ngô tuấn tú, tài nghệ rất khá, sao lại không cho nói ra?

Hoàng Dung suy nghĩ một chút. Bỗng nghĩ đến một cái gì quá khôi hài, nín cười không được, bà cất tiếng ha hả cười ròn rã...

Quách Phù thấy mẹ như thế, lấy làm lạ lùng:

- Mẹ! Việc gì mà cười quá vậy?

Hoàng Dung vẫn cười, không nói. Gia Luật Tề cũng cười nói:

- Té ra trưởng bối đã nghĩ ra rồi?

Quách Phù cảm thấy mơ hồ, quay lại nhìn Gia Luật Yên, thấy nàng cũng đang ngơ ngẩn, chẳng biết hai người đang cười nói gì. Bây giờ Võ Tu Văn bước đến bên đường đỡ Hoàng Nhan Bình lên, băng lại vết thương cho nàng vì đã bị Công Tôn Chi bắt lấy, nên vết thương lại tuột trở xuống. Hoàng Dung nói:

- Tu Văn vết thương của ba con ra sao?

Võ Tu Văn chưa kịp trả lời. Gia Luật Yên đã kêu lên một tiếng "ó" rồi cất bước chạy về chỗ Võ Tam Thông đang nằm. Võ Tu Văn nói:

- Ba con bị sa bẫy của Công Tôn Chi, bị thương bên đùi.

Hoàng Dung khẽ gật đầu. Bà thấy Võ Tu Văn chẳng buồn nói chuyện với Quách Phù, mà chỉ chú ý lo chăm sóc từng ly từng tí cho Hoàng Nhan Bình thì bà chẳng hiểu gì cả. Hoàng Dung nghĩ:

- Không biết hẳn cố ý làm thế để cho con Quách Phù tức khí, hay đã có tình ý với cô bé này rồi. Chuyện yêu đương của bọn trẻ thật là rắc rối!

Võ Tam Thông đang ngồi dưới đất thấy Hoàng Dung bước đến gần, vội kêu lên:

- Quách phu nhân!

Rồi chàng toan đứng lên, nhưng vết thương trên đùi khá nặng làm chàng chệnh choạng suýt ngã. Gia Luật Yên và Võ Đôn Nho liền ra tay đỡ lấy, bàn tay hai người vô tình chạm nhau. Cả hai đều nhìn nhau mỉm cười.

Hoàng Dung thấy vậy cũng cười thâm trong bụng. May quá, lại thêm một cặp nữa! Mấy hôm trước, cả hai anh em vì Phù nhi đã thí mạng nhau, chẳng nghĩ đến tình anh em gì cả. Bây giờ gặp cô gái khác, lại quên hẳn việc trước rồi? Tuổi trẻ thật là bông bột. Hoàng Dung liền nghĩ đến Quách Tĩnh, bà cảm thấy tự hào sung sướng. Hạng thiếu niên bây giờ chẳng có ai có mức chung tình như chồng bà. Kể đó, lại liên tưởng đến Dương Qua, tuy tình của chàng đối với Tiểu Long Nữ chẳng phải chỗ, song trước sau một lòng

chung thủy, cũng thật đáng cho người đời kính phục.

Anh em họ Võ đã sống cùng Quách Phù từ thuở bé trên đảo Đào hoa. Vì ba trẻ cùng nhau vui đùa tung tăng nhảy nhót những lúc chiều về, hoặc cùng nhau học tập, cho nên tình quyến luyến Quách Phù tự nhiên đã nảy mầm trong lòng Võ Đôn Nho và Võ Tu Văn. Lớn lên hai chàng càng yêu mến Quách phù. Về sau bỗng nhiên nghe Quách Phù yêu thương kẻ khác, không tình ý gì với mình, cả hai cứ ngỡ đời từ đây không còn gì đáng quyến luyến nữa. Nhưng trong lúc thất vọng, không ngờ chẳng bao lâu Nho, Văn lại gặp được hai nàng con gái diễm kiều chẳng thua sút Quách Phù đó là Gia Luật Yên và Hoàng Nhan Bình. Đứng trước người yêu, Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho lại gặp mặt Quách phù. Hai chàng nảy ý so sánh người yêu của mình với nàng. Võ Tu Văn nghĩ:

- Hoàng Nhan cô nương yếu điệu đáng thương, lại thù mì dịu dàng, có đầu giống cô ấy, chuyên bắt nạt mình.

Còn Võ Đôn Nho cũng nghĩ:

- Gia Luật cô nương tính tình hòa nhã, đầu có giống cô ấy chuyên vòi vĩnh và chỉ biết hờn dỗi.

Võ Đôn Nho và Võ Tu Văn đã thề quyết không gặp Quách Phù nữa. Nhưng bây giờ cả hai cùng gặp mặt nàng, thấy khó tránh mặt nhau, họ tự bào chữa, nghĩ rằng:

- Hôm nay không phải mình có ý gặp nàng, như vậy đâu phải chúng ta đã phá lời thề.

Về phần Quách Phù thì đang hồi tưởng lại những cử chỉ hào hiệp lúc nãy của Gia Luật Tề. Nàng liếc mắt trộm nhìn, thấy chàng rất đẹp trai, tự lấy làm lạ:

- Không ngờ năm ngoái cùng chàng sơ ngộ, rồi mình liền quên ngay, chẳng dè ngày nay võ công lại xuất sắc thế.

Quách Phù thấy Hoàng Dung nhìn mình cười thì không biết bà cười gì, nàng chẳng dám nhìn vào mắt mẹ nữa.

Sau khi làm lễ chào nhau. Hoàng Dung thấy Võ Tam Thông chỉ bị ngoại thương thôi, tuy ra máu nhưng không có gì đáng ngại, ai nấy đều phủ cát ngồi trên mấy tảng đá to, chuyện trò thân mật. Sau một lúc hàn huyên, té ra bây giờ mọi người mới biết: Ngày ấy Chủ Tử Liễu theo sư thúc là Thiên Trúc thân tăng tới Tuyệt tình cốc cầu xin Linh đơn. Võ Tam Thông nghĩ ơn Dương Qua đã xả thân cứu lấy cha con mình. Bây giờ chàng bị nạn, mình phải làm gì để báo đáp mới được. Tuy chính mình còn ngộ độc chưa khỏi song cũng chẳng nghĩ tới, bèn lên đuổi theo Chu Tử Liễu. Võ Tam Thông vừa ra khỏi thành Tương Dương, lại thấy hai con mình là Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho cũng cùng nhau ra thành. ông sợ chúng lại rủ nhau quyết đấu, nhưng sau khi hỏi rõ, té ra vì hai chàng đã thề với Dương Qua là không bao giờ gặp mặt Quách Phù nữa do đó không muốn ở lại trong thành chân chừ vô ích. Ba cha con rủ nhau đi Tuyệt tình cốc.

Tuyệt tình cốc quả đáng là một "Thế ngoại đào nguyên". Tuy đã được Dương Qua

chi dẫn rành rẽ từng chút rồi nhưng ba người phải loanh quanh tìm kiếm mãi, nhọc nhằn vất vả lắm mới đến được khẩu cốc. Ngờ đâu Thiên Trúc thân tăng cùng Chu Tử Liễu đều bị Cừu Thiên Xích bắt mất. Ba cha con bao phen cứu viện chẳng được bèn rời khỏi cốc, tức tốc chạy về thành Tương Dương cứu viện, song đến nửa đường lại gặp Công Tôn Chỉ chủ nhân Tuyệt tình cốc chặn đánh, bảo sao họ dám tự tiện xông vào cốc của y. Hai bên mới giáp chiến được vài hiệp thì Võ Tam Thông đã bị thương bên đùi. Công Tôn Chỉ cũng không muốn hại tính mạng họ, chỉ cốt cảnh cáo thôi, liền hối thúc họ đi khỏi cho mau, không bao giờ được trở lại nữa. Cũng trong lúc ấy, anh em họ Gia và Hoàng Nhan Bình cưỡi ngựa đi tới. Ba người này đều đã gặp anh em họ Võ một lần bèn xuống ngựa chào hỏi nhau. Công Tôn Chỉ đứng một bên nhìn họ nói chuyện. Sau khi thành thân với Tiểu Long Nữ không được, lại bị vợ đuổi đi, trong lòng buồn nản, giờ bỗng thấy cô gái mỹ miều là Hoàng Nhan Bình y lại nổi tà dâm, liền ra tay bắt lấy Hoàng Nhan Bình. Cả ba cha con họ Võ và anh em Gia Luật Tề có công lực khá thôi. Dần dần Hoàng Nhan Bình và anh em họ Võ cũng bị thương. Trong lúc ấy Hãn Huyết bảo mã từ Chung nam sơn tự mình chạy về. Võ Tu Văn đón đầu ngựa lại để Hoàng Nhan Bình cưỡi đào tẩu, chàng nghĩ Công Tôn Chỉ mất mục đích của mình sẽ bỏ cuộc mà đi. Nhưng không ngờ lúc ấy Hoàng Dung cùng Lý Mạc Thu cũng vừa đến.

Hoàng Dung nghe xong, bèn thuật lại việc Dương Qua bị mất cánh tay và đoạt con gái của mình đi cho Võ Tam Thông nghe, khiến lão cả kinh bèn giải thích tại sao ngày ấy Dương Qua lại tự xưng đã đính hôn với Quách Phù, và nói:

- Dương đệ một lòng vị tha, là bởi lòng tốt muốn cứu lấy hai thằng súc sinh của tôi, cốt tránh cho hai anh em nó phải cảnh tượng tàn cốt nhục, chẳng ngờ lại sinh ra thảm họa này!

Võ Tam Thông vốn tính tình ngay thẳng, nghĩ đến Dương Qua sở dĩ phải mất một cánh tay là hoàn toàn đều do hai đứa con mình: ông càng nghĩ càng giận, bỗng nổi nóng lên, trở vào mặt Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho chửi ầm lên.

Phần anh em họ Võ đứng ở một bên, đang cùng anh em Gia Luật Tề và Hoàng Nhan Bình chuyện trò vui vẻ. Một lát sau Quách Phù cũng tham gia vào. Sáu người tuổi tác cùng lứa hăng say bàn tán đến trận ác chiến vừa qua, ai nấy cũng phải công nhận sức lực kinh hồn của Công Tôn Chỉ. Nói đến lúc y kinh hoảng chuồn mất, mọi người hừng chí cười khúc khích. Bỗng bất thình lình nghe Võ Tam Thông gầm lên:

- Tu Văn, Đôn Nho, hai thằng súc sinh, anh Dương Qua đối đãi nhân nghĩa với bay như vậy mà bay còn hại người ta cụt mất một cánh tay thật đồ đáng chết!

Lão càng chửi càng giận, nếu không bị thương ở đùi thì ắt lão sẽ chồm đến đập cho chúng một trận đòn nên thân. Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho ngần ngừ không biết tại sao cha mình bỗng nổi nóng la rầm lên thế. Hai chàng len lén nhìn Gia Luật Yên và Hoàng Nhan Bình một cái, chết điếng trong lòng. Trước mặt mỹ nhân mà cha mình cứ mắng

"súc sinh, súc sinh" hoài thật là chột dạ, chẳng những thế nếu ông chưa đã giận mà nhắc lại việc hai anh em tranh Quách Phù thì nguy quá. Võ Đôn Nho và Võ Tu Văn nhìn nhau ngơ ngẩn tâm thần chẳng biết nói sao.

Hoàng Dung thấy cuộc diện trở nên căng thẳng nặng nề vội khuyên:

- Võ huynh bớt cơn nóng giận. Dương Qua mất một cánh tay, hoàn toàn do gia giáo của tiểu muội không nghiêm, để con gái hư hỏng. Bây giờ cha nó cũng rất giận, muốn chặt nó một cánh tay để bù lại.

Võ Tam Thông lớn tiếng nói:

- Vâng! cũng thế?

Quách Phù nhìn xéo ông một cái, lòng nghĩ:

- Chẳng cần ông nói!

Nàng định xỏ lại ông một câu, nhưng có mẹ đứng đó nên phải nín thinh.

Hoàng Dung nói:

- Võ huynh, bây giờ mọi việc đã rồi, trắng đen đã rõ, thật tội vô cùng hối hận đã nghi oan cho chàng Dương Qua. Bây giờ chúng ta phải giải quyết gấp hai điều: Một là chúng ta phải tìm cho được Dương Qua để xin lỗi nó. Hai là trở lại Tuyệt tình cốc cứu giúp lĩnh sư thúc và Châu đại ca, đồng thời xin thuốc giải độc cho Dương Qua. Nhưng giờ chẳng biết Châu đại ca bị giam ở đâu? Tánh mạng có sao không?

Võ Tam Thông nói:

- Sư thúc và sư đệ của tôi đều bị "trận lưới cá" của chúng bắt mất. Nhốt trong thạch thất, bà lão ăn mày đó cũng không có ý hại họ đâu.

Hoàng Dung gật đầu nói:

- Vâng, nếu thế thì chúng ta hãy đi tìm Dương Qua trước, như thế nhất cử nhất lưỡng tiện, nó có võ công cao cường, chúng ta cùng rủ nhau đến Tuyệt tình cốc đánh giải vây cho lĩnh sư thúc và Châu đại ca, sau đó xin thuốc giải độc cho Dương Qua uống liền tại chỗ, khỏi lời thời nguy đến tính mạng nó.

Võ Tam Thông vỗ tay tán đồng ý kiến:

- Bà nói rất phải, nhưng không biết hiện giờ Dương Qua ở đâu?

Hoàng Dung trở Hãn Huyết bảo mã nói:

- Ngay này Dương Qua mới cưới đi không bao lâu vậy để cho nó dẫn đường ắt sẽ tìm được.

Võ Tam Thông mừng rỡ:

- Phải rồi! Phải rồi Quách phu nhân sáng trí quá! Giá không có bà thì lão Võ này chẳng làm nên trò trống gì.

Hoàng Dung se sẽ mỉm cười, bà chưa nhắc tới việc đi tìm Quách Tường mà đã thu phục được Võ Tam Thông, bà nghĩ:

- Cha con họ Võ đi, thì dĩ nhiên bọn trẻ cũng tháp tùng được thêm mấy tay giúp đỡ, há chẳng vô ích sao?

Hoàng Dung quay về phía Gia Luật Tề nói:

- Cậu Gia Luật nếu chẳng có việc gì gấp cùng đi với chúng tôi một thể, có được không?

Gia Luật Tề chưa kịp đáp, Gia Luật Yên đã hí hửng nói:

- Vâng! Anh! Hai chúng ta cùng đi nào!

Gia Luật Tề liếc nhìn Quách Phù, thấy nàng có ý khuyến khích, bèn khẽ cúi người:

- Xin vâng lời dạy của Quách phu nhân và Võ tiên bối!

Hoàng Dung hướng về Võ Tam Thông:

- Chúng ta tuy không bao nhiêu người nhưng ít ra cũng phải có người đứng đầu pháp lệnh. Võ huynh, chúng tôi tuân lệnh anh.

Võ Tam Thông vội khoát tay lia lịa:

- Không dám! Không dám! Xin Quách phu nhân điều khiển, lão bất tài, kém trí lắm!

Hoàng Dung cười nói:

- Thật không?

Võ Tam Thông nói:

- Đúng.

Hoàng Dung nhìn mọi người:

- Lũ trẻ này thì không sao, nhưng chỉ sợ lão chẳng chịu tuân lệnh thôi.

Võ Tam Thông nói to lên:

- Xin cam đoan bà bảo gì tôi cũng thi hành tức khắc, không chậm trễ một bước, dầu nhảy vào vạc dầu sôi cũng không từ nan.

Hoàng Dung nói:

- Hay lắm! Nghĩa khí đó!

Rồi bà tiếp:

- Lần này chúng ta cùng đi tìm Dương Qua, xin thuốc, cứu người vậy phải chung lưng đấu cật, mọi ân oán tạm gác qua một bên. Võ huynh, cha con anh không được thanh toán nợ máu với Lý Mạc Thu khi mà công việc của chúng ta chưa xong. Lúc mọi việc

xong xuôi thì có thể tính nợ cũng vừa.

Võ Tam Thông ngẩn ngơ, lão không ngờ Hoàng Dung lại cao tay đến thế. Té ra khi nãy bà nói thách mà mình không biết dụng ý. Lý Mạc Thu là kẻ giết vợ mình để gài lão bỏ qua, trong lúc còn đang tần ngần thì nghe Hoàng Dung nói nhỏ:

- Võ huynh, bây giờ đui anh bị thương, việc báo thù đâu phải nhất thời, hãy thận trọng chứ!

Võ Tam Thông lại phục Hoàng Dung lần nữa nói:

- Vâng! Bà dạy rất phải! Tôi sẽ y lời làm theo.

Hoàng Dung bèn cất tiếng thật to gọi Lý Mạc Thu:

- Chị Lý ơi! Chúng ta cùng đi nào!

Bà để con Hãn Huyết đi trước dẫn đường, quả nhiên nó đi về hướng Chung nam sơn, mọi người cất bước theo sau. Vì Võ Tam Thông và Hoàng Nhan Bình bị thương nên mỗi ngày chỉ đi được hơn mười dặm thì phải dừng lại nghỉ ngơi.

© [HQD](#)